

ške republike predsednik še ni umrl, pa je zelo slab. Divji Indijanci so posekali 1 obersta, 7 oficirjev in 150 mož ameriške vojske.

Za poduk in kratek čas.

Nesrečni dnevi generala Szapary-ja v Bosni.

(Spisal po lastnej skušnji D. Živkov.)

VIII. Dne 17. avgusta so prignali iz Maglaja 370 vjetih rednih turških vojakov. Med njimi so bili mladi, stari, črni, rumeni, samo lepega obraza ni bilo. Morali so biti večjidel Azijci. Gnali so jih proti Brodu na Avstrijsko. Ta dan nas sovražniki niso prijemali. Zato smo mrtve pokopali, ranjeni v bolnišnico spravili in vojake z živežem in strelivom preskrbeli. Prišel je tudi 29. polk nam na pomoč. Okope smo popravili, kraj v trdnjavo spremenili in krstili jo: Novo Plevno. Tudi dne 18. avgusta bilo je mirno. Pri delivanji vina smo cesarju napivali in po vsem taboru so se razlegli: Živio- Hoch- in Eljen-klici.

Dne 19. avgusta so pa sovražniki zopet posebno našo levo stran prijemali in večkrat naskok ponovili, vendar so bili vsakokrat čvrsto odbiti. Največje zlo bilo je pa to, da je dopoldne po vseh dolih gosta megla ležala in razgled branila. Tudi mene je enkrat v veliko zadrego spravila, da bi skoro ne odnesel zdravih pet. Moral sem daleč na desno stran k nekemu oddelku, katerega je major K. komandiral. Imel sem zapoved, da nagloma odjaham. Nek adjutant mi pot na pol popiše in zdaj urno naprej! Preteče $\frac{1}{4}$ ure. Moral bi že do namenjenega oddelka dospeti pa ni duha ne sluha o njem. Mislim si: adjutant ima brzejšega konja in je za mojega prekratek čas odmeril. Zato zaženem ostroge konju v trebuh in hajd naprej po velikanskem pašniku. Ni dolgo trpelo, ko pridem do neke ceste misleč teiste se naprej držati. Kmalu pridem do briba, za katerim se je cesta zavijala, zdaj na levo zdaj na desno ob znožji brega. Naenkrat zapazim velik ogenj. Ker pa v naših taborih ni bila navađa tolik ogenj zakuriti, zadržim konja in se po malem bližam in opazujem, kolikor mi je gosta megla dopuščala. Zopet konja v pašnik vkrenem in se ognju do 40—50 korakov približam ter zapazim kako Turčin z velikanskim turbanom na glavi pred ogenj stopi. Hitro obrnem konja in se nekoliko korakov nazaj pomaknem. V tem trenutku začnejo turške straže klicati iz brega na breg; tudi v doli tam, kder sem jaz opazoval, se nekdo oglasi. Sedaj vzamem Turčina dobro na muho, strel se razlega po doli, med Turčini nastane krič in v trenutku po cesti prifrča krogelj brez broja. Sreča je bila, da sem bil kakih 20 korakov od ceste na pašniku. Hitro obrnem konja in ga spustim v dir, odkoder sem prišel. Tudi straže na strauh so luknje v zrak streljale. Komaj prihitim

do tje, od koder sem prvokrat do brega prišel, zaslišim za seboj jezdeca naglo jezdariti. Sklenem braniti se. Ko vidim, da mi konj peša, ga obrnem misleč dokler bo Turčin naglo jezdaril, gotovo ne bode tako dobro streljal, kakor jaz mirno sedeč na konji. Brž ko ga zagledam, sprožim in storjeno je bilo po njem. Njegov pajdaš sproži iz angleške puške pa mu je bila za eno roko pretežka in ker je še v teku streljal, me ni zadel. V tem trenutka počni v gošči meni na levi puška in tudi ta drugi Turčin padne s konja; ustrelil ga je frajtar naše patrole od 78. polka, kateri mi je tudi pokazal meni namenjeno pot. Kmalu potem se tudi v tem kraju začne boj in je dolgo neodločen. Naposled naši Turke preženejo in podijo do Tribove Peklanice in do Staniča.

Še enkrat sem tisti dan bil Turčinom nasproti, popoldne okolo četrte ure. Stali smo za šancami. Toda slabo bi se nam skoro godilo, ker nismo imeli nobenega kanona, Turki pa dva brežna in so čvrsto streljali z njima proti nam. Sreča za nas je bila, da niso imeli šrapnelov, ne karteč, samo s polnimi kroglijami so streljali in to po navadi slabo. Vendar so nekatere kroglje v naše šance priletele. Ena je iz šance veliko drevo iztrgala in mene je diva po levi nogi hudo vdarila, da sem za nekaj časa obležal. Pozno zvečer sem prispel v našo taborišče, stopim s konja, se vlečem za grm, hitro zaspim in nisem deža prej čul, dokler nisem bil do vsake niti moker.

Še tisto večer so naši sovražniki povsod pregnali in drugi dan je začela 20. divizija zopet prodirati proti Gračanici in Tuzli, to pa z večjo močjo in srečo. Več mest je se udalo brez boja.

Ker sem naglo in hudo zbolel, so me zanesli v bolnišnico. Iz te so me na Avstrijsko spravili. Kaj in koliko sem na poti trpel, to ni za popisati.

Davorin Muršec Živkov.

Smešničar 36. Nekokrat pride znan pivec v klet nekega gospoda kaplana, kder je sodar sam vino pretakal. Sodar vpraša žejnega prišleca, ali ste vi radi žejni? O zelo rad sem žejen! — Te pa uže dobro, pa le bodite žejni! Ko g. kaplan črez eno uro pride v klet gledat in zagleda žalostnega žejnega pivca na sod naslonjenega stati, vpraša sodarja: ali ste mu vže dali kaj piti? Še ne. Vprašal sem ga, če je kaj rad žejen in ker je rekel, da je zelo rad žejen, zato sem si mislil, da neče vina piti.

J. L.

Razne stvari.

(Mariborski deželni poslanec) je dr. Jožef Schmiderer. Od 638 glasov dobil jih je 164, eden glas pa protižar Woess, tako, da ni bil jednoglasno izvoljen.

(Toča) v Svetinskej, Bolfanskej in v Miklavskaj fari ja posekala nekaterim posestnikom, večji-